AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

f 2,50

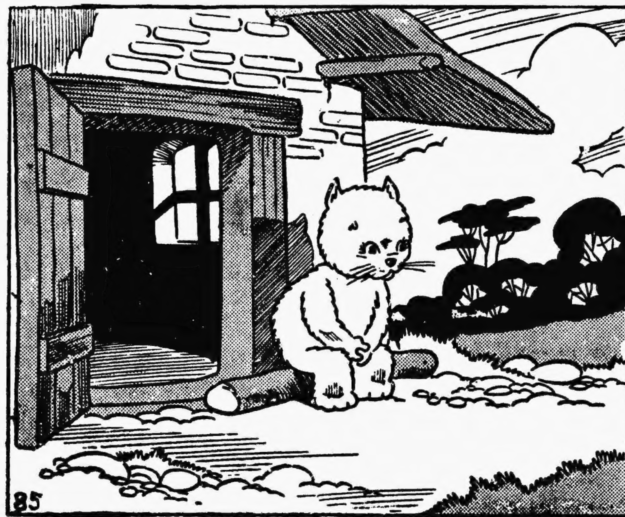
De geheimzinnige roverhoofdman

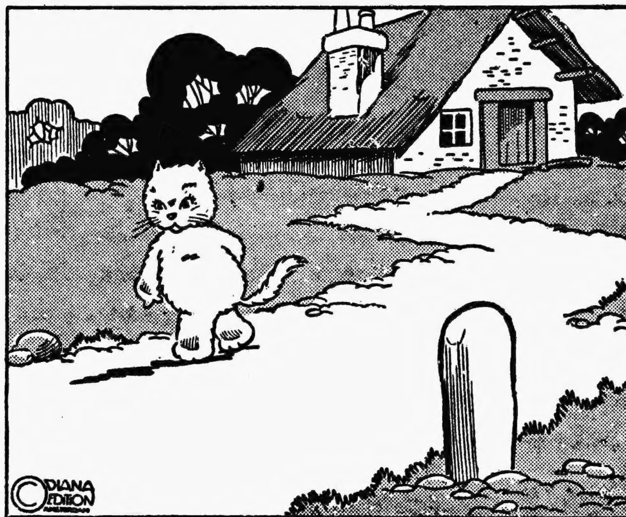
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

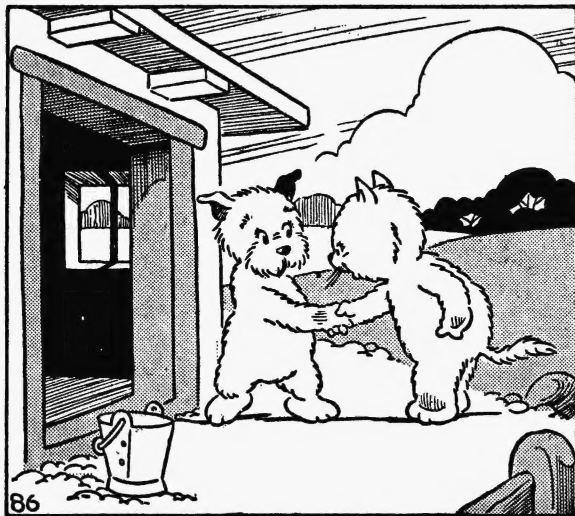
De geheimzinnige roverhoofdman

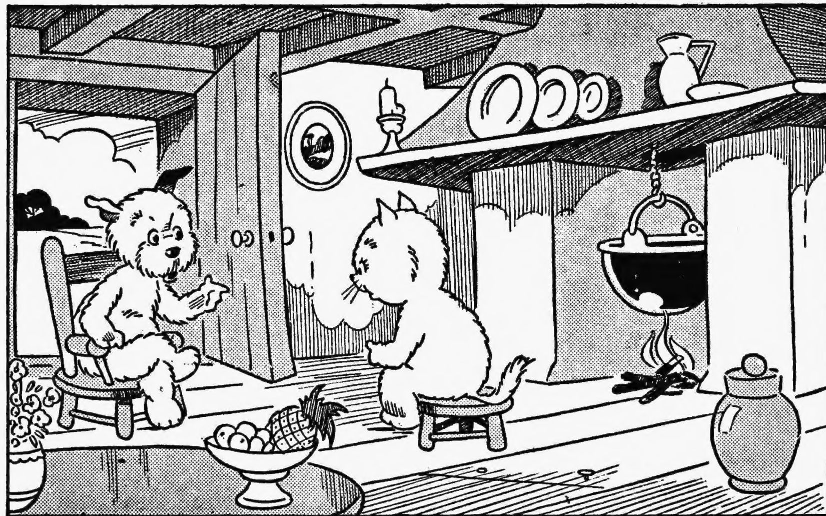

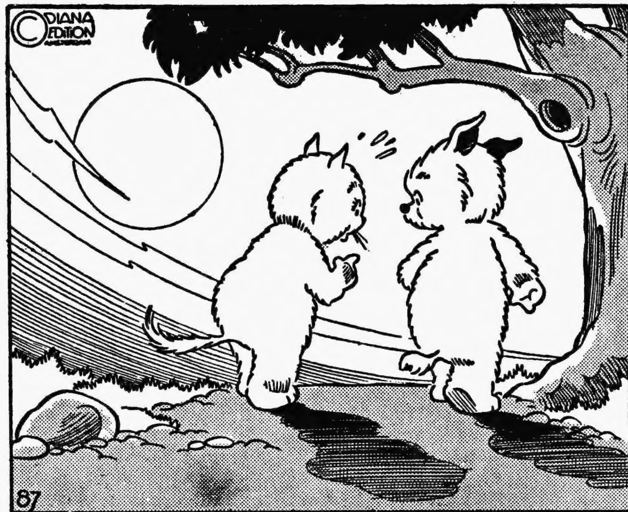
Op een mooie zomeravond zat Tom Poes voor de deur van zijn huisje uit te kijken over de heuvels. Hij verveelde zich een beetje, want er was de hele dag niets belangrijks gebeurd en de avond beloofde al even saai te worden.
„Ik zou best eens naar Wolle Waf kunnen gaan," dacht hij. „Hij weet altijd alle nieuwtjes uit de buurt en misschien is daar wel iets interessants bij. Ja, dat moest ik maar eens doen."
Met die gedachte sloot hij zijn deur en ging op pad.
Wolle Waf was net bezig om zijn bloemetjes water te geven. Dat deed hij altijd als het een warme dag was geweest, want hij was een goede tuinman met hart voor zijn planten.
Maar erg avontuurlijk was hij niet, die Wolle.
Het tevredenste was hij wanneer hij zijn huishouding kon doen, zijn potje kon koken en zijn tuintje kon verzorgen. Daarom schrok hij toen hij Tom Poes aan zag komen. Wanneer die bij hem op visite was, praatte hij gewoonlijk over niets anders dan over de avonturen, die hij beleefd had en dat maakte Wolle altijd erg onrustig. Maar dit keer dacht hij bij zichzelf:
„Vanavond wil ik nu eens niet over de avonturen van Tom Poes praten, nee, ik heb deze keer zelf een nieuwtje waar hij van op zal kijken."

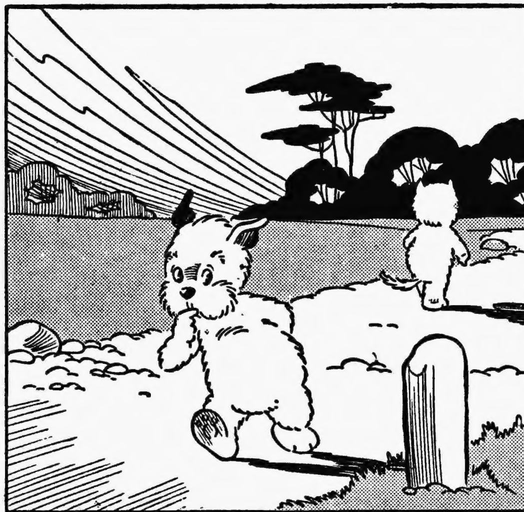

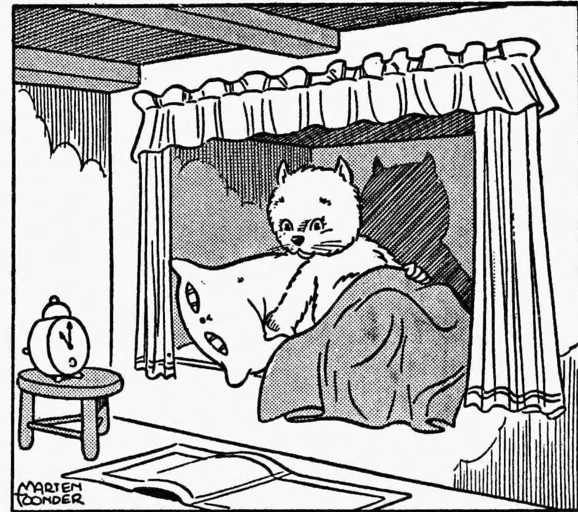

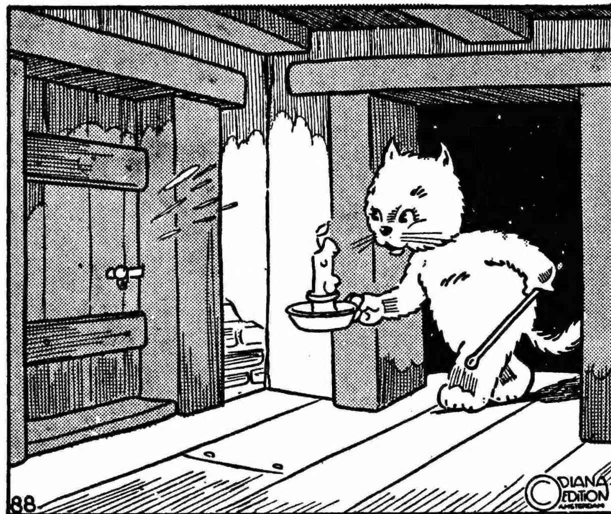
„Hallo, buurman!" zei Tom Poes, „hoe gaat het? Ik heb je een lange tijd niet gezien en ik heb je heel wat te vertellen. Ik kom toch wel gelegen?"
„Zeker, zeker," zei Wolle. „Kom binnen en maak het je gemakkelijk. Ik heb jou ook veel te vertellen. Er is veel gebeurd sinds je hier voor het laatst was."
„Wat zeg je daar?" vroeg Tom Poes verbaasd. „Is hier veel gebeurd? Ik dacht, dat dat onmogelijk was. Vertel op, Wolle, ik ben erg nieuwsgierig."
Wolle sleepte zijn gemakkelijke leunstoel naderbij, trok een zorgelijk gezicht en begon.
„Het is hier in de buurt niet pluis," zei hij op geheimzinnige toon. „In het Donkere-Bomen-Bos huist een roverbende! Ja, daar kijk je van op, hè? En ik kan je verzekeren, dat het geen grapje is. Als er niet gauw een einde aan gemaakt wordt, ga ik verhuizen, dat verzeker ik je! Iemand als ik heeft een rustige omgeving nodig..."
„Maar wat doen die rovers?" viel Tom Poes hem in de rede. „Overvallen ze reizigers of postkoetsen?"
„O, nee, veel erger," zei Wolle Waf somber. „Ze halen de huizen leeg! Helemaal leeg, met tafels en stoelen en fornuizen en alles! Je gaat naar bed in een gezellig gemeubeld huisje en als je wakker wordt is alles kaal, zelfs je dekens zijn verdwenen! Het is verschrikkelijk, Tom Poes! En de politie staat machteloos! Maar ik verzeker je, dat ik hier weg ga, als dat zo blijft!"

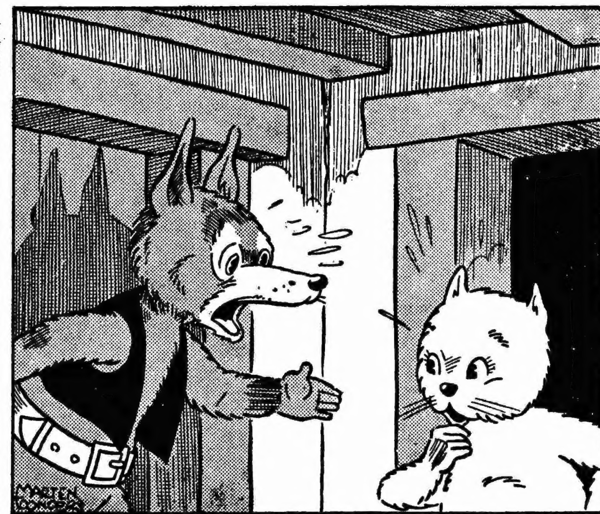

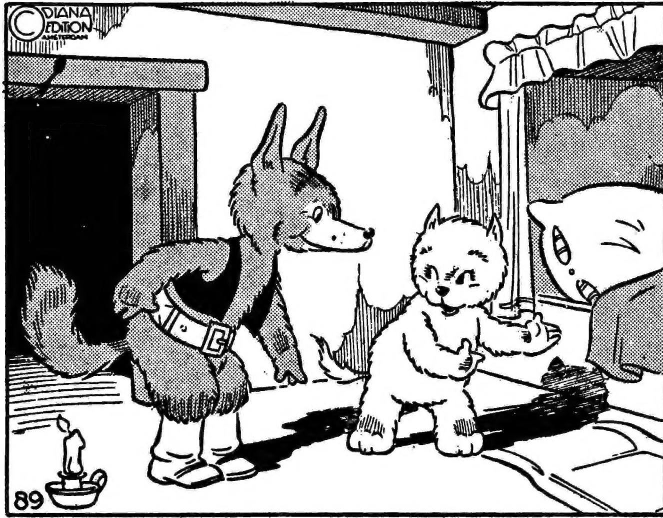

Wolle Waf praatte een hele tijd door over de roverbende uit het Donkere-Bomen-Bos en de zon ging al onder toen hij Tom Poes ten slotte een eindje terug ging brengen.
„Het is erg interessant wat je me allemaal verteld hebt," zei Tom Poes. „Dat is net wat voor mij, wacht maar eens af! Want je moet me niet kwalijk nemen, dat ik het tamelijk dom vind, wanneer iedereen zich zo maar laat bestelen!"
„Hm, hij heeft gemakkelijk praten," dacht Wolle, terwijl hij weer naar huis liep. „Die bende is heus niet voor de poes! Ik heb zo het idee, dat iemand met goeie hersens daar de leiding van heeft. Dat moet wel haast. Maar één ding staat vast, wanneer er niet gauw een einde aan komt ga ik verhuizen... en dat zal ik tegen commissaris Bulle Bas zeggen ook!"
Tom Poes was intussen naar bed gegaan, nadat hij zijn deur zorgvuldig gegrendeld had.
„Ik wil toch wel eens zien wie er bij mij de boel weghaalt," zei hij tegen zichzelf. „Dat moeten knappe lui zijn!"
Hij kroop met een voldaan gevoel in zijn bed en hij sliep bijna direct. Maar dat had hij nog niet lang gedaan, toen hij wakker schrok.
„Er wordt geklopt!" mompelde hij. „Wie zou dat zijn? Zouden die dieven nu soms al komen?! Ik zal eens gaan kijken..."

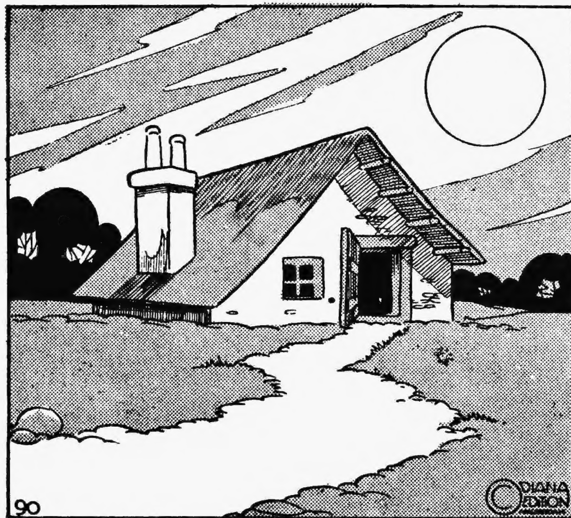

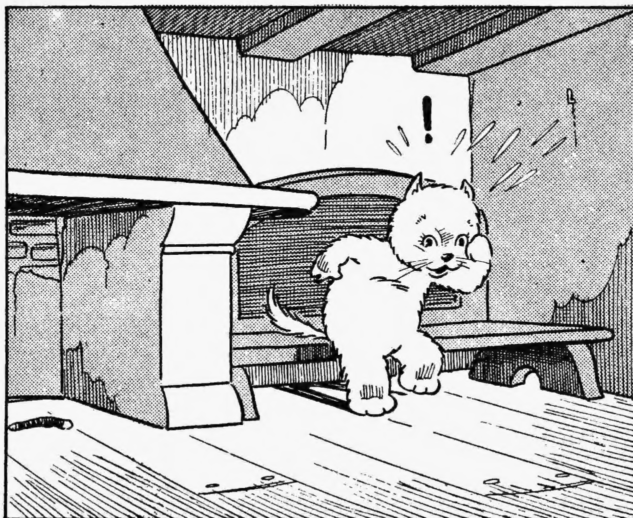
Tom Poes stak een kaars aan, greep een pook en liep naar de buitendeur waarop nu voor de derde keer geklopt werd. Voorzichtig schoof hij de grendel weg en keek door een kier. Maar daar buiten stond geen roversbende. Nee, het was een eenzame figuur, die met een bevende stem zei: „Neem me niet kwalijk, dat ik u zo laat nog stoor, edele heer, maar ik ben zo brutaal om bij u onderdak te vragen. U ziet hier voor u een zwaar bezochte vos. Hebt u misschien een klein plaatsje voor mij, desnoods ergens op de grond, waar ik de nacht kan doorbrengen?"
„Wel zeker. Natuurlijk," zei Tom Poes, „kom binnen. Wat is er gebeurd?"
„Ach, beste vriend," zei de vreemdeling, „hoe dankbaar ben ik u! Een troep woeste rovers heeft mij overvallen terwijl ik door het Donkere-Bomen-Bos naar het stadje Rommeldam liep met mijn koopwaar. Ik ben totaal uitgeplunderd! Wat moet ik beginnen? Wat een toestanden zijn dat hier!"
„Tja, dat is erg," zei Tom Poes medelijdend. „Maar u kunt voorlopig wel bij mij logeren; dan zullen we eens verzinnen hoe we die bende onschadelijk kunnen maken."
„U bent te goed," zei de vos. „Eens hoop ik het u te kunnen vergelden. „Sta me toe, dat ik mij voorstel. Robert Rood is mijn naam."
„En ik heet Tom Poes," zei Tom Poes. „Ga maar mee, dan zal ik u de slaapkamer wijzen."

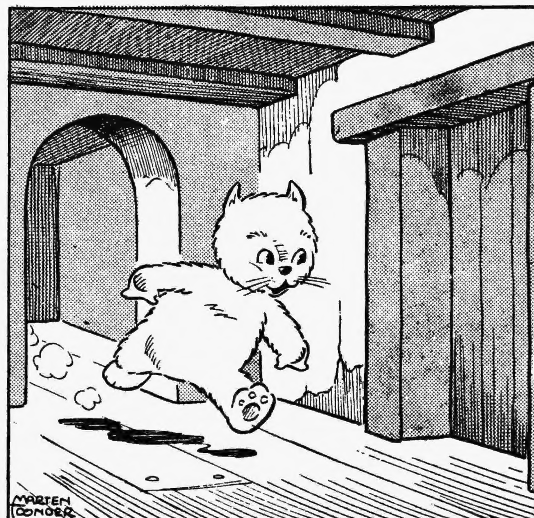

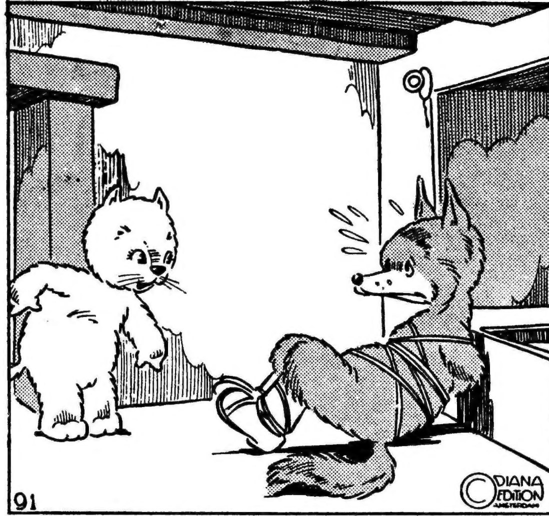

„Kijk, heer Rood," zei Tom Poes. „U kunt wel in mijn bed slapen, dan ga ik beneden op mijn bank liggen. U hebt meer rust nodig dan ik na alles wat u hebt meegemaakt."
„Uw gastvrijheid verplettert mij," zei Robert Rood. „Het is mooi te merken, dat er toch nog goedheid op deze wereld bestaat. Ik moet u bekennen, dat mijn geloof daarin ernstig geschokt was na de brute overval van deze rovers."
„Hm," zei Tom Poes, „dat is te begrijpen! Slaap lekker, heer Rood."
Hij ging naar de woonkamer en maakte het zich met behulp van een kussen en een deken op de bank gemakkelijk. Toen blies hij zijn kaars uit en ging opnieuw slapen.
Buiten was het intussen helemaal nacht geworden. Op een heuvel, niet ver daar vandaan stonden twee donkere gedaanten scherp voor zich uit te turen.
„Het duurt lang," meende de grootste, die een zware knuppel in de hand had.
„Praat niet zo veel," bromde de kleinste. „Als je praat kan je niet luisteren."
Op dat moment klonk er van achter Tom Poes' huis een scherp, kort fluitje en de beide donkere figuren kwamen direct in beweging.
„Kom mee, Ferdinand!" zei de dikste. „Er op los!"

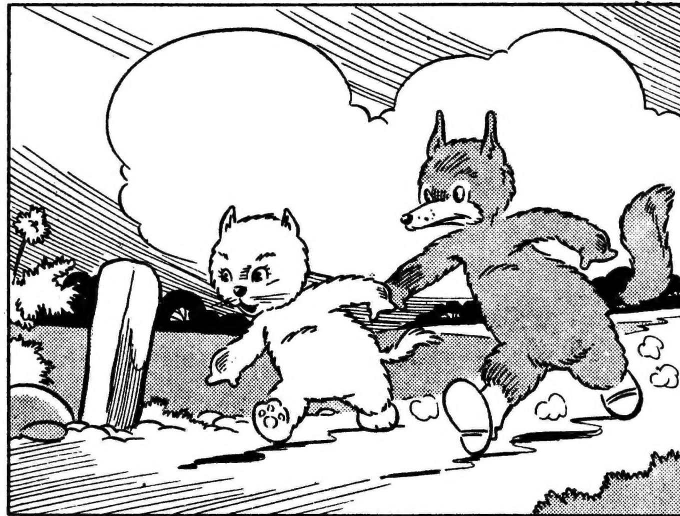

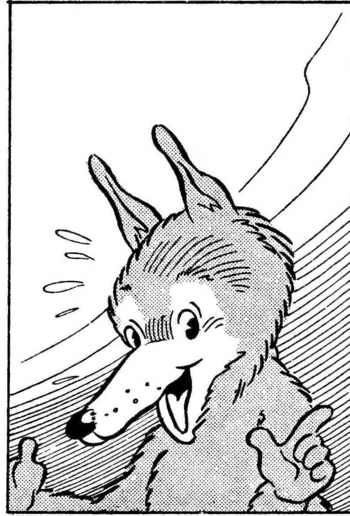
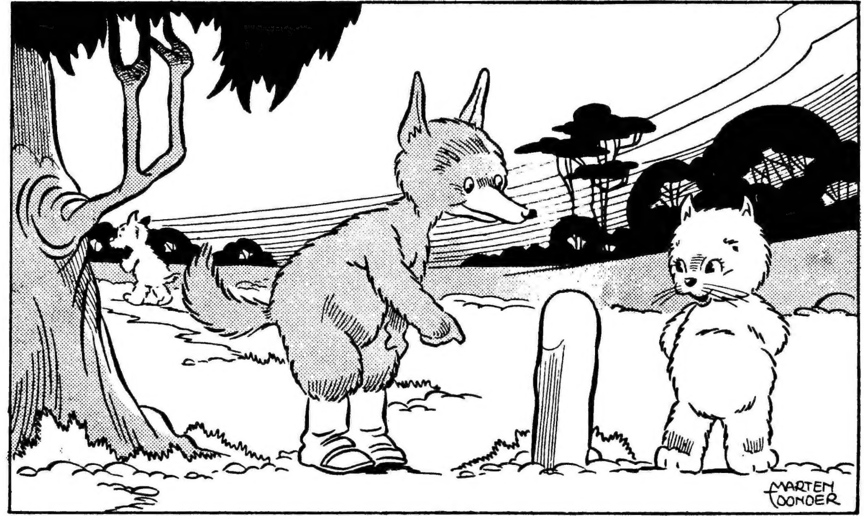
De nacht ging voorbij en de zon kwam weer op, alles ging zoals het gaan moest. Alleen stond de buitendeur van Tom Poes' huis wagenwijd open en dat was niet in orde, omdat hij hem de vorige avond zelf gegrendeld had toen de vreemdeling binnen was gekomen. Maar binnen in het huis was de toestand nog veel vreemder.
Toen Tom Poes wakker werd en zijn ogen uitwreef, was hij met één sprong meteen van zijn bank af.
„Wat-wat is hier gebeurd?!!!" mompelde hij. „Alles is weg! Mijn mooie tinnen borden en mijn koperen kandelaar en mijn haardkleedje en mijn deken en... en alles! De rovers van het Donkere-Bomen-Bos zijn hier geweest! Maar dat is... dat is..."
„Dat is ontzettend brutaal!" riep Tom Poes en hij holde naar zijn slaapkamer om te zien wat er met Robert Rood gebeurd kon zijn.
„Heer Rood!!!" riep hij. „Opstaan, word wakker!! De rovers zijn hier geweest en hebben alles meegenomen!" Maar toen hij de deur van de kamer openrukte, zag hij iets, dat nog veel erger was!

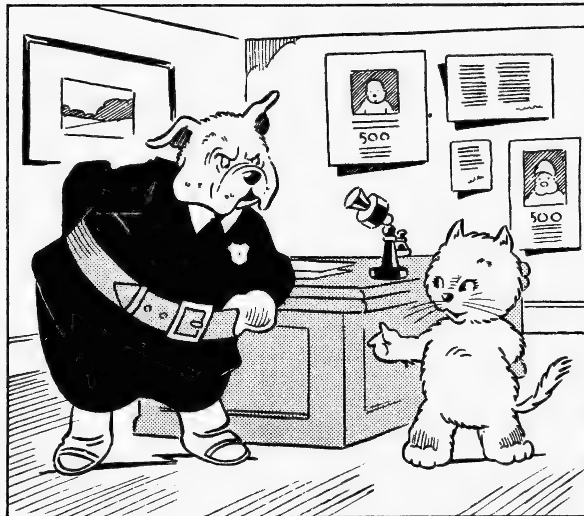

Op de grond van de slaapkamer zat Robert Rood. Hij was zo stevig gebonden met een lang koord, dat hij geen vin meer verroeren kon en hij zag er erg slecht uit.
„Eindelijk…" zuchtte hij. „Ik dacht, dat er geen einde aan deze nacht zou komen. U hebt een gezonde slaap, edele heer, want ik heb mijn keel hees geschreeuwd, zonder dat ik u vermocht wakker te maken!"
Tom Poes knielde bij hem neer en maakte zijn touwen los.
„Kom mee," zei hij. „In deze kale boel kunnen we niet blijven. We gaan ontbijten bij mijn buurman Wolle Waf en dan zullen we eens zien of we hier geen eind aan kunnen maken. Wat is er eigenlijk precies gebeurd?"
„Wel," zei Robert Rood, toen ze samen over de weg liepen. „U moet weten, dat ik een erg lichte slaap heb en daarom werd ik dan ook direct wakker toen ik bemerkte, dat er iemand probeerde om het kussen onder mijn hoofd vandaan te halen. Ik gaf natuurlijk een harde schreeuw, maar toen stortten zich van alle kanten donkere gedaanten op mij. Ze bonden me met wrede touwen en smakten me op de grond en toen moest ik machteloos toezien hoe ze uw hele inboedel naar buiten droegen. Verschrikkelijk was het!"
Terwijl hij vertelde, waren ze bij het huis van Wolle Waf aangekomen en Tom Poes trommelde net zo lang op de deur totdat die door een slaperige en verschrikte Wolle opengedaan werd.
„Mijn huis is leeggestolen," zei Tom Poes haastig, „en deze vreemdeling is uitgeplunderd en nu moeten we samen een list verzinnen om die roverbende voor goed onschadelijk te maken."

Toen Wolle Waf van zijn ontzetting was bekomen, mengde Robert Rood zich in het gesprek.
„Neem mij niet kwalijk, edele vrienden," zei hij, „maar terwijl u beiden sprak, heb ik nagedacht en ik geloof, dat ik een niet onverdienstelijke list heb bedacht. Luistert slechts. Heer Waf gaat naar het stadje Rommeldam, en vertelt aan iedereen, die het maar horen wil, dat hij uit angst voor de dieven, al zijn kostbaarheden begraven heeft onder de Westelijke grenspaal van de stad."
„Welnu, de roverbende, die natuurlijk haar spionnen in de stad heeft, verneemt dit gerucht ook en zal vanavond naar die grenspaal toegaan om de schatten van heer Wolle Waf op te graven."
„En als mijn edele vriend Tom Poes nu naar de commissaris van politie gaat en om diens medewerking vraagt, hoeven daar vanavond slechts een paar potige politiemannen verborgen te zijn om die bende te kunnen inrekenen."
„Prachtig!" riep Tom Poes. „Een schitterend plan! Het is zo goed, dat ik het zelf had kunnen verzinnen! Dat doen we direct! Vooruit, naar de stad, Wolle!"
„M-maar," zei Wolle aarzelend, „moet ik dan werkelijk mijn schatten onder die paal begraven, Tom Poes? Dat doe ik liever niet, zie je! Als er krasjes op komen..."
„Ach nee, waarde heer," zei Robert Rood, „natuurlijk laat u uw schatten veilig thuis staan. U zegt het alleen maar om die dieven te lokken, begrijpt u wel?"
„O, ja," zei Wolle opgelucht en hij liep vlug weg in de richting van Rommeldam.

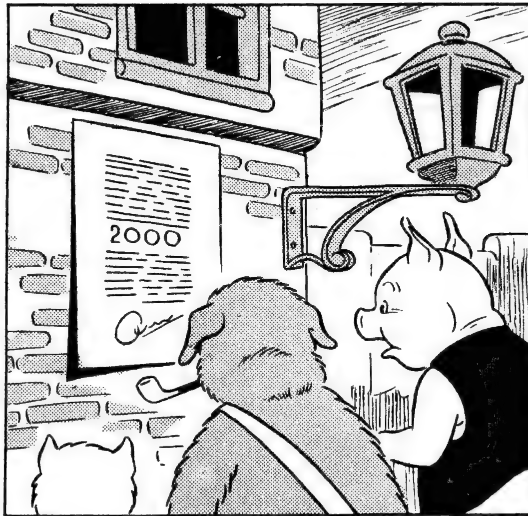

Wolle Waf knoopte al gauw een praatje aan met Knor Haan, de herbergier van „Het vrolijke Varken" en Berend Brom, de schoenlapper. En toen duurde het niet lang meer of er ontstond een hele oploop, die ademloos toeluisterde, terwijl Wolle Waf haarfijn vertelde hoe Robert Rood overvallen was en hoe Tom Poes was uitgeplunderd en hoe hij nu zijn schatten begraven had onder de westelijke grenspaal van de stad.
Intussen was Tom Poes op bezoek gegaan bij commissaris Bulle Bas om de diefstal van zijn meubelen aan te geven en om assistentie te vragen voor het plan van Robert Rood. Maar de commissaris was geen vriendelijke figuur.

„Hm," bromde hij. „Alweer een huis leeggestolen? Goed, ik zal het noteren. Op de lijst zetten. Hm, zo, dat is dat."
„En wat nog meer, ventje? Politieagenten voor dat rare plan van jullie? Ik denk er niet aan! Dat is geen vakwerk!"
„Maar commissaris!" zei Tom Poes, „het wordt toch tijd, dat de politie iets doet; die diefstallen worden steeds erger en er gebeurt niets!"
„Hela!" riep commissaris Bas. „Dat is belediging van een ambtenaar in functie! Wat let me om je naam op te schrijven, hè? Ik vraag je, wat let me?"

„Ik zal je eens wat zeggen," zei commissaris Bulle Bas. „Voor dat rare plan van jullie geef ik mijn agenten niet, dat begrijp je wel. Maar ik doe wat ik kan; ik zal een paar detectives naar je huis sturen en die zullen proberen een spoor te vinden van de daders. Bovendien zal ik een flinke beloning uitloven voor het vinden van die roverbende. Want die zit mij erg dwars. Is dat duidelijk? Goed, ingerukt dan, ik heb nog meer te doen."
De commissaris hield woord. Toen Tom Poes een poosje later langs het stadhuis liep, zag hij dat er twee duizend goudstukken werden uitgeloofd voor degene, die aanwijzingen kon geven, die zouden leiden tot het vangen van de roverbende.

Voor de stadspoort trof Tom Poes Wolle Waf weer aan.
„Het is goed gegaan, Tom Poes," zei die. „Als de hele stad het nu nog niet weet, is het mijn schuld niet."
„Met mij ging het minder," zei Tom Poes. „Ik kan geen politiehulp krijgen om de rovers in te rekenen wanneer ze vanavond komen. Maar dat is geen bezwaar, nu doen we het zelf, wat jij?"
„Hm," zei Wolle betrekkend. „Is dat niet erg gevaarlijk? Daar voel ik eigenlijk niet zoveel voor, Tom Poes! Ik zou liever thuis blijven om mijn huis te bewaken."

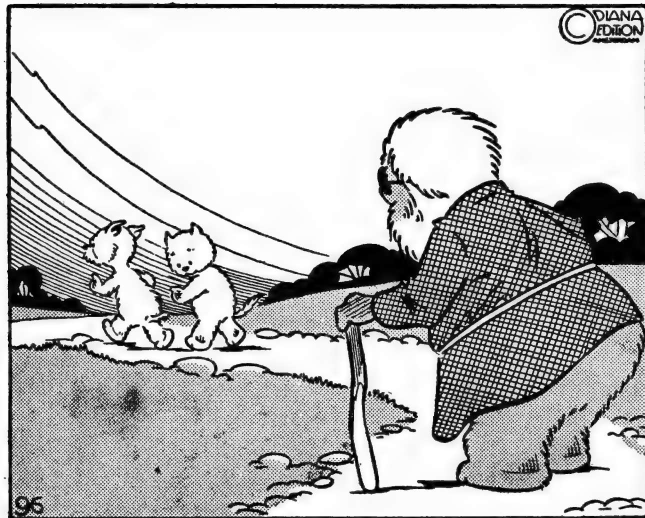

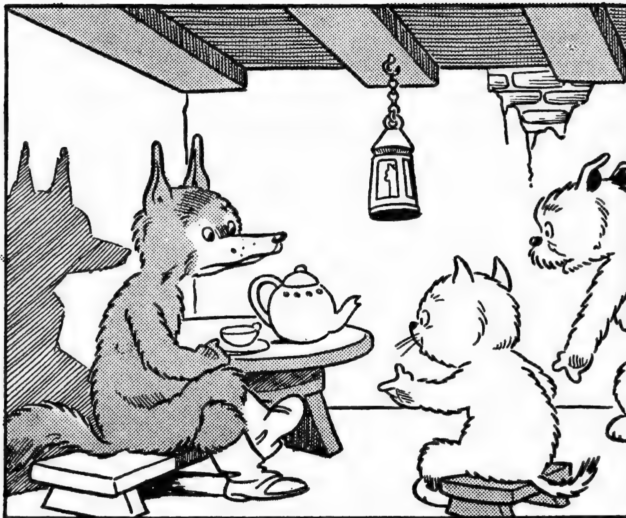
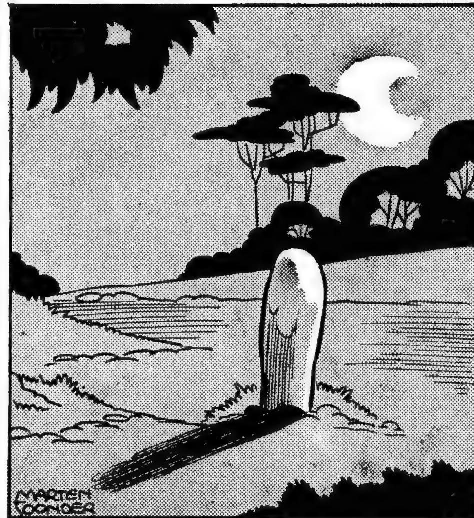

Toen Tom Poes en Wolle Waf al dicht bij huis waren zagen ze bovenop een heuvel een vreemde gedaante staan. Het was een erg oud iemand, zo te zien. Hij had lang wit haar en een grote grijze baard. Voor zijn ogen droeg hij een donkere bril en alles bij elkaar was het werkelijk een vreemde verschijning.
„Wat is dat voor een rare?" vroeg Wolle fluisterend. „Die hoort hier niet thuis, die is vreemd in deze streek."
„Ja," zei Tom Poes, „en weet je wat het vreemdste is? Hij is vermomd! Zulk haar bestaat niet werkelijk! En dan die donkere bril. Dat deugt niet, Wolle!"

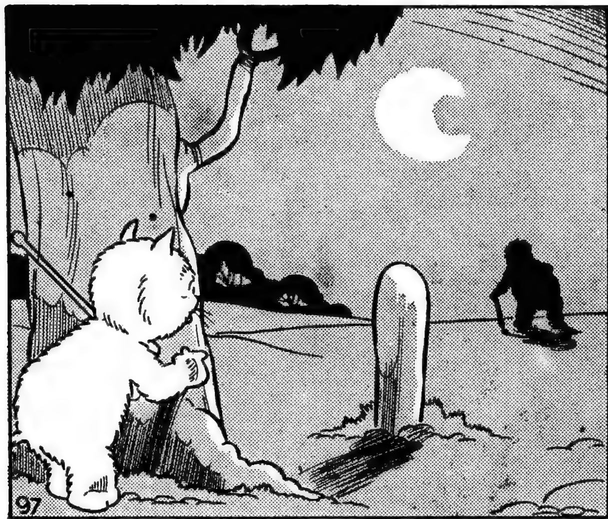
De vreemdeling had zich schrikkend omgedraaid toen hij iemand hoorde aankomen, maar hij herstelde zich direct.
„Goede avond," zei hij met een brommerige, oude stem. „Mooi weer, is het niet? Ja, ja, dit is een mooie streek! Jullie wonen hier toch maar fijn!"
Hij boog zich wat voorover en vervolgde: „Maar wat ik vragen wilde. Is dat paaltje daar in de verte de Westelijke grenspaal van Rommeldam? Daar zoek ik naar, zie je?"

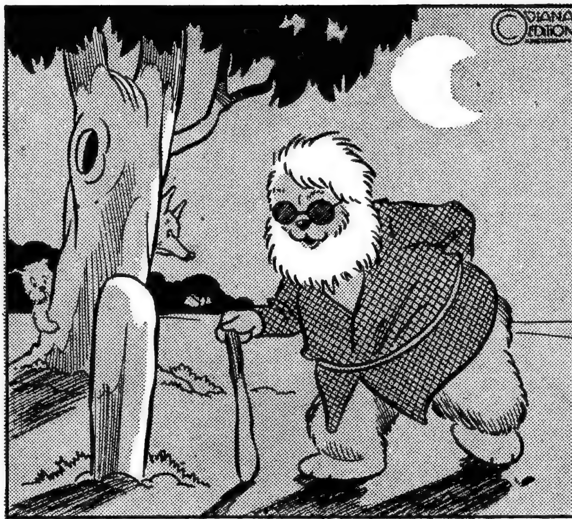

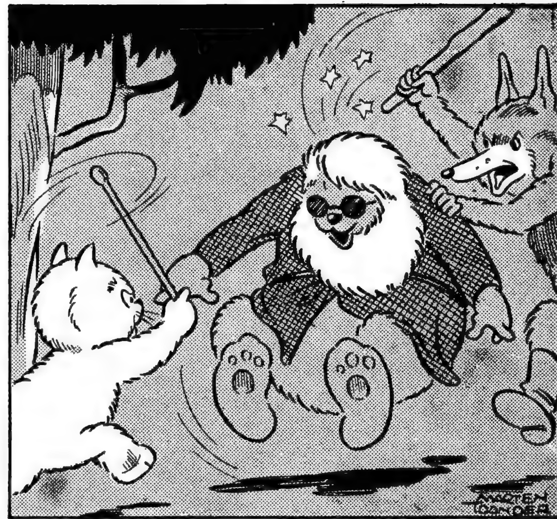

Toen Tom Poes aan de vreemdeling met de grijze baard verteld had waar de Westelijke grenspaal van Rommeldam stond, trok Wolle Waf hem haastig mee.
„Kom, Tom Poes," fluisterde hij, „dat is vast niet pluis! Nu weet ik zeker, dat dat een van de rovers was! Misschien de hoofdman zelf wel! Hij kwam natuurlijk vast eens kijken waar ik mijn schatten begraven had! Ontzettend! Hij had ons wel met die stok kunnen slaan!"
Robert Rood was in het huisje van Wolle Waf gebleven om op te passen en toen ze binnenkwamen, zat hij hen met een kopje thee op te wachten.

„Helaas," zei hij, toen Tom Poes hem alles verteld had. „Het is jammer, dat we geen politiemannen konden krijgen, want nu moeten we zelf wel de wacht bij dat grenspaaltje betrekken. En ik heb zo het idee, dat dat een gevaarlijk baantje kan worden. Maar we hebben geen keus, edele vrienden. Bovendien kan het geen kwaad, dat jullie de hoofdman al ontmoet hebben, nu weten we vanavond wie we hebben moeten."
Tom Poes en Robert Rood aten bij Wolle Waf en daarna gingen ze met z'n drieën naar de Westelijke grenspaal van Rommeldam, waar ze zich achter de bomen verscholen in afwachting van de dingen, die komen zouden.

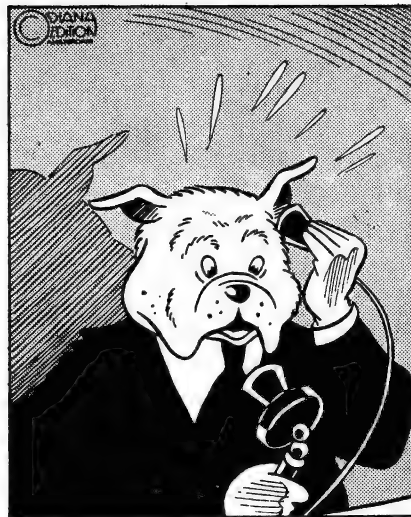

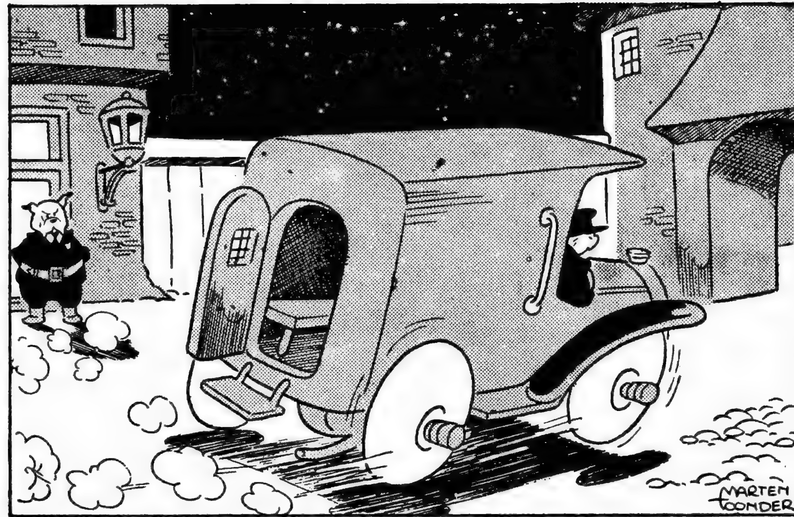

Tom Poes stond met een pook gewapend achter de dikste boom, waar hij een mooi uitzicht op het paaltje had. Hij was dan ook de eerste, die in de verte een donkere gedaante zag naderen.
„Wel," dacht Tom Poes, „als ik me niet vergis, is dat de vermomde vreemdeling van vanmorgen!"
„We boffen, dat hij alleen komt, hij denkt natuurlijk, dat het een erg gemakkelijk baantje is om de schat van Wolle Waf onder dit paaltje uit te graven! Maar dat zal hem tegenvallen! Ha, ik zal hem krijgen."
Intussen was de vreemde vlak bij het paaltje gekomen en nu begon hij met zijn stok voorzichtig de grond er omheen te onderzoeken.
„Kijk!" fluisterde Wolle Waf, „dat is de roverhoofdman zelf! G-ga er op af, heer Rood, en sla hem op zijn hoofd! D-dan ga ik de politie vast waarschuwen! N-niet d-dat ik bang ben hoor, m-maar iemand moet toch ook..."
„Goed," zei Robert Rood, „ga maar."
Toen greep hij zijn knuppel stevig vast en sprong op de niets vermoedende roverhoofdman toe. Hij was trouwens niet de enige, die dat deed, want op hetzelfde moment sprong Tom Poes van achter zijn boom vandaan.

Commissaris Bulle Bas zat die avond nog laat achter zijn bureau in zijn papieren te snuffelen.
„Een lamme boel," bromde hij in zichzelf. „Bah, die roverbende van het Donkere-Bomen-Bos bezorgt me grijze haren! Vijf huizen leeggehaald in een week tijds en geen spoor te ontdekken! Als ik nu maar genoeg agenten had om dat hele bos eens met een fijn kammetje te onderzoeken..., maar daar is geen beginnen aan! En nu heeft iedereen natuurlijk wat op de politie aan te merken! Ik kan toch niet meedoen met dat gekke plan bij dat grenspaaltje..."
Op dat moment begon de telefoon te bellen en de commissaris nam met een bezorgd gezicht de hoorn op. Aan de andere kant van de lijn klonk de opgewonden stem van Wolle Waf.
„Spr-spreek ikkik m-met de commissaris?" vroeg die. „W-we... ik bedoel Tom Poes en Robert Rood hebben de r-roverh-hoofdman n-neergeslagen bij het Westelijke grenspaaltje en ze v-vragen of u g-gauw de dievenwagen wilt sturen om hem te halen! Maar gauw, want de schurk kan elk ogenblik bijkomen!"
„Wat!!" brulde commissaris Bas, „neergeslagen? Houd hem vast, ik zal onmiddellijk een paar mannen sturen!"
Geen drie minuten later vloog de politiewagen de poort al uit om de gevangen roverhoofdman te gaan halen.

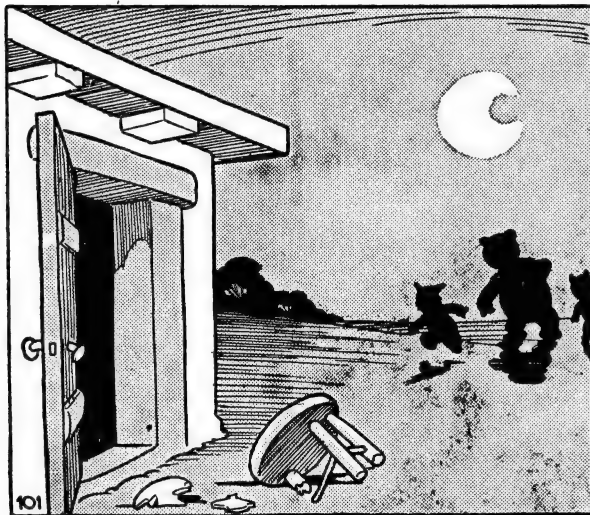
Een half uur nadat de politiewagen was uitgereden, bracht brigadier Snuf de arrestant al binnen.
„Ik heb Tom Poes en Wolle Waf maar meegenomen, commissaris," zei hij. „Die meneer Robert Rood heb ik maar achtergelaten om op het huis van Wolle Waf te passen, want je kunt in deze tijd nooit weten wat er met alleenstaande huizen gebeurt, en we hebben niet genoeg agenten om..."
„Uitstekend, brigadier!" onderbrak de commissaris. „We zullen eens zien wat deze meneer te vertellen heeft, hij ziet er verdacht genoeg uit."
„Ja," zei Tom Poes, „U ziet, dat ons plan toch niet zo gek was! Had u nu maar naar mij geluisterd vanmorgen!"

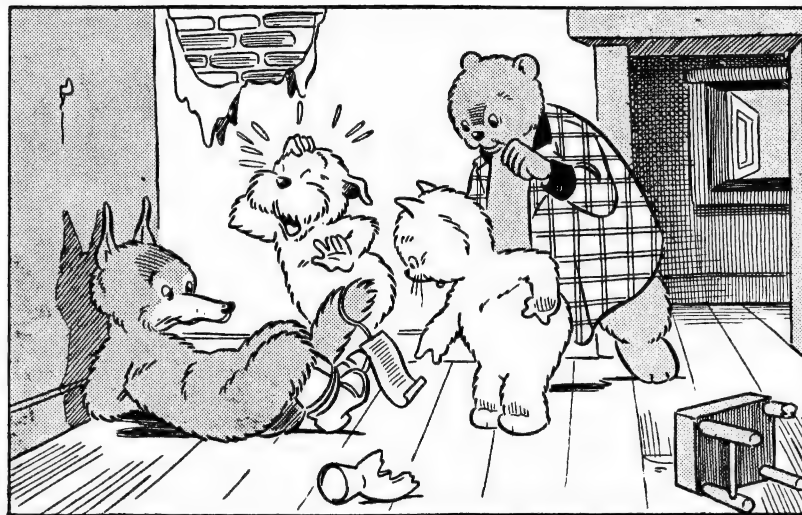
Commissaris Bulle Bas gaf daar geen antwoord op.
„Hoe heet je?" snauwde hij tot de roverhoofdman. „Geef nauwkeurig antwoord en denk er aan, dat dit gesprek genoteerd wordt."
„Welzeker, heer commissaris," zei de hoofdman fronsend. „Maar al dit ruwe gedoe staat mij tegen. Lieden van onze stand plegen zich wellevender aan elkaar voor te stellen! Sta mij toe, dat ik u mijn kaartje geef."
Met een achterdochtig gezicht nam de politiechef het visitekaartje aan en toen gingen zijn oren recht overeind staan.
„Wat betekent dat?" bulderde hij. „Wat is dat voor een grap? „Sjerlok B. Bommel, detective", staat er op!"

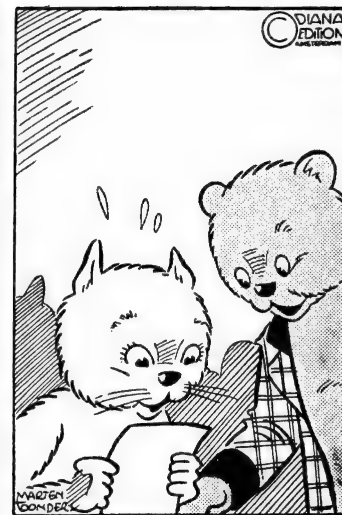

„Sta mij toe dat ik mij van mijn vermomming ontdoe," zei Sjerlok B. Bommel. „Hoewel zij ongetwijfeld haar nut heeft, is zij op den duur toch hinderlijk met al die haren."
Met deze woorden rukte hij zich de pruik en de baard van het hoofd en zette de donkere bril af.
„Heer Ollie!" riep Tom Poes uit.
„Tja," zei heer Bommel, „ik had allerlei geruchten gehoord over een roverbende in deze buurt en dat was net iets voor mijn avontuurlijke aanleg. Ik besloot dus om die bende op mijn eigen houtje te ontmaskeren."
„Maar," vervolgde hij, terwijl hij de vieze, oude jas begon uit te trekken, „ik vrees, dat ik mijn eigen, zwakke krachten heb overschat. Als Tom Poes nu maar niet zo dom geweest was om me op mijn hoofd te slaan..."
Nu kreeg de commissaris echter een woedeaanval.
„Er uit vlegels!" brulde hij. „Onder valse voorwendsels deze beroerde zaak nog ingewikkelder maken dan zij is, hè? Er uit, en kom mij niet weer onder de ogen!"
„Het leven is soms erg moeilijk," zei heer Ollie, toen hij samen met Tom Poes en Wolle Waf naar Wolle's huisje liep. „Mijn bedoelingen waren werkelijk van de edelste aard, maar ja, ik had beter met jullie kunnen samenwerken. Nu is alles in het water gevallen, en ik heb erge hoofdpijn."
„Hm," zei Tom Poes terneergeslagen. „Het spijt me. Maar we moeten de moed niet laten zakken."

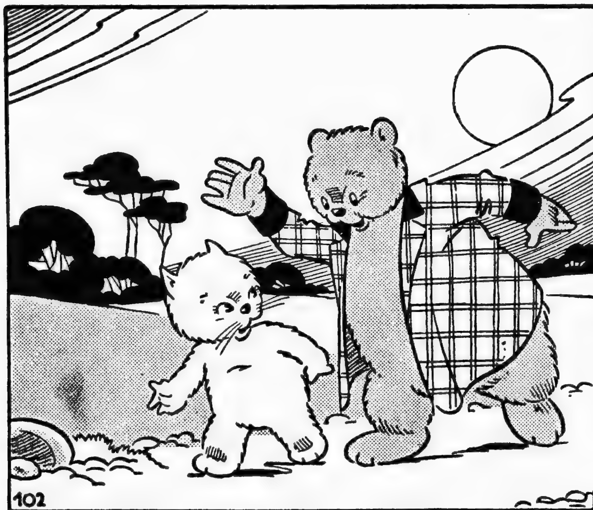

De verrassingen waren die avond nog niet afgelopen, want toen ze bij het huisje van Wolle Waf kwamen, zagen ze al direct, dat er weer iets gebeurd was.
„Daar ligt het stoeltje, waar ik altijd mijn boontjes op dop!" riep Wolle. „En de deur staat open... De rovers zijn geweest!!! O!!! Help!!!!"
Hij begon hard te hollen, al maar schreeuwende en roepende en heer Ollie en Tom Poes renden achter hem aan. Toen ze binnenkwamen zagen ze, dat Wolle gelijk had gehad. Het hele huisje was leeg, het behang was gescheurd en in een hoek lag Robert Rood met koorden gebonden te kreunen.
„Vergeef mij dat ik niet beter op uw inboedel paste, heer Waf," zei hij met zwakke stem. „Maar het was een overmacht en zij overvielen mij van achteren... Oooo..., wat doet mijn hoofd een pijn en wat snijden die touwen... Verlos mij, wat ik u smeken mag, dan kan ik vertrekken. Ik wil niet in deze omgeving blijven, ik heb hier te veel meegemaakt..."
Tom Poes maakte zijn koorden los en toen zag hij, dat er aan de staart van Robert Rood een briefje gebonden was.
Het was kinderachtig om te denken, dat wij bij dat paaltje zouden gaan graven, las hij, *daar zijn wij heus te slim voor. En wanneer jullie weer eens een huis laten bewaken, doe het dan vooral door Robert Rood, want daar spelen we het gemakkelijk mee klaar.*

ZWARTE SIM
HOOFDMAN VAN DE
BENDE

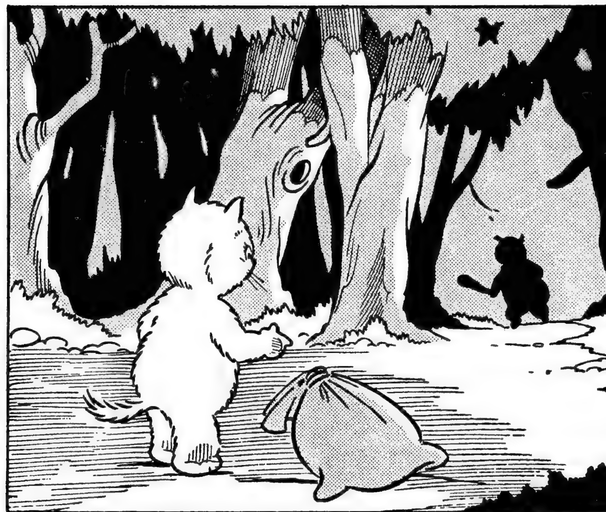

Robert Rood was weggegaan en Wolle Waf liep huilend door zijn huisje, zodat Tom Poes en heer Bommel besloten, om maar te verdwijnen en eens te overleggen, wat hun nu te doen stond.
„Ik heb een plan," zei Tom Poes, „het is niet zo erg goed, en gevaarlijk is het ook. Maar we moeten toch iets proberen. Kijk, ik heb zo gedacht, dat, wanneer ik met een zware zak door het Donkere-Bomen-Bos ga lopen, die rovers vast zullen denken, dat daar iets kostbaars in zit. Dan zullen ze mij overvallen en met die zak naar hun schuilplaats lopen. Maar u komt achter mij aan op zo'n afstand, dat de schurken u niet zien. Op die manier kunt u misschien te weten komen, waar de bende zich ophoudt, en dan kunnen we wel verder zien."
„Een heel goed plan!" vond heer Ollie. „Wel wat riskant, maar dat is net iets voor mij. Weet je wat, we doen zand in die zak, en wanneer die rovers er dan mee aan de haal gaan, maak je er een gaatje in. Zodoende laten ze een spoor achter, dat ik met mijn slimheid duidelijk kan zien. Hoe lijkt je dat?"
„Prachtig," zei Tom Poes. „Laten we maar direct beginnen."
Ze gingen dus aan de gang. Tom Poes schepte in zijn tuintje een oude aardappelzak vol zand, heer Bommel greep een dikke knuppel en toen waren ze reisvaardig.

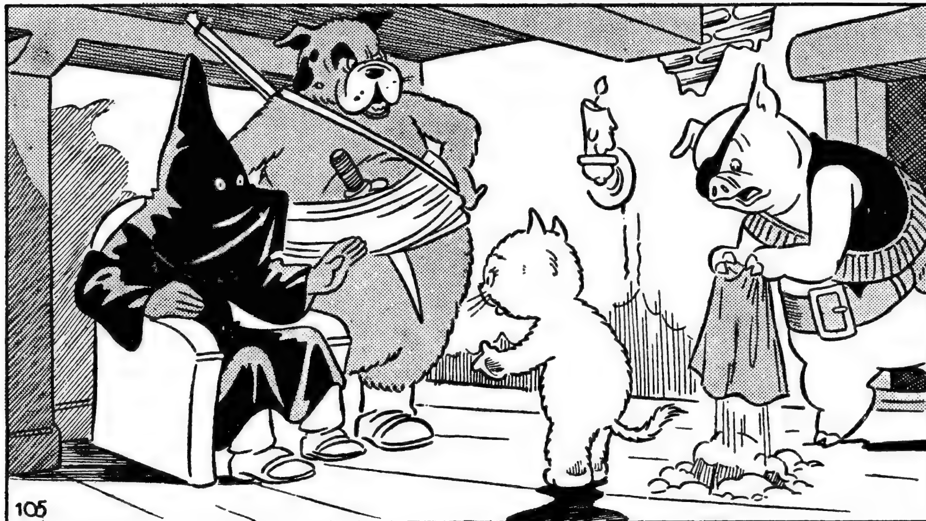

Heer Bommel volgde Tom Poes op een afstandje, en zo hadden ze al gauw het Donkere-Bomen-Bos bereikt. Ze liepen en liepen en het woud werd steeds dichter en somberder, maar ze kwamen niemand tegen.
„Tjonge," dacht Tom Poes, toen hij op een open plek aankwam, „ik geloof, dat ons plan mislukt. Er is geen rover, die mij wil overvallen. Misschien komt het omdat heer Ollie te dicht achter mij loopt. Ze bespeuren natuurlijk onraad. Ik zal hem hier opwachten en hem zeggen, dat hij verder achter moet blijven."
Hij bleef staan en wachtte totdat heer Bommel dichterbij was gekomen. Maar toen schrok hij ontzettend.
De donkere figuur, die hij steeds voor heer Bommel had aangezien, was heel iemand anders.
Het was een zeer ongunstig uitziende vreemdeling met een patroongordel om en gewapend met een grote revolver!
„Zo ventje!" snauwde die, terwijl hij met zijn wapen zwaaide. „Wat doe jij hier in ons bos? Geef je maar goedschiks over, want tegenstribbelen zal je niet baten!"

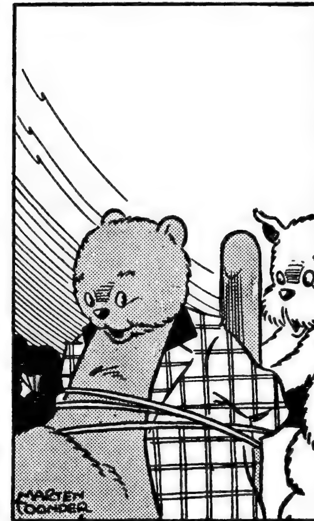

Tom Poes dacht er niet aan om zich te gaan verdedigen, want tegen de knuppel en de revolver kon hij toch niets beginnen.
„Loop voor me uit!" snauwde de bandiet. „En maak geen grapjes, manneke, want daar houd ik helemaal niet van. Zo, loop maar braaf dit paadje in, dan komen we vanzelf waar we wezen moeten. Ik ben benieuwd wat Zwarte Sim van mijn vangst zal zeggen. Ik denk zo, dat hij wel tevreden zal zijn want er zal wel een en ander in die zak zitten dat de moeite van het bekijken waard is, niet?"
Terwijl hij zo praatte was Tom Poes er in geslaagd ongemerkt een gaatje in de zak te peuteren waar het zand in een mooi gelijkmatig straaltje uit kon stromen. En nu liep hij voor de schurk uit naar het hoofdkwartier toe.

Intussen zat een heel eind daar vandaan heer Bommel te bekomen van de klap, die hij gekregen had, toen hij achter Tom Poes aan, door het bos had geslopen. Hij was stevig aan een paaltje vastgebonden en hij zag geen kans los te komen.
„Oeioeioei," kreunde hij, „dat is helemaal verkeerd gegaan! Wat zou er met Tom Poes gebeurd zijn?"

Tom Poes was door de bandiet in een klein vertrekje gebracht. In een gemakkelijke stoel zat daar een gedaante, die zich met een zwarte kap onherkenbaar had gemaakt, en naast hem stond een onheilspellende figuur, die zwaar gewapend was.
„Zo, Evert Eenoog," zei de zwarte, „wat heb je daar? Is dat niet die Tom Poes, van wie we gisternacht de meubelen hebben gehaald?"
„Dat weet ik niet, hoofdman," antwoordde Evert, „maar hij had een zware zak bij zich, en ik dacht, dat het de moeite waard was om eens te kijken, wat daar in zit."
Meteen greep hij de zak en keerde die boven de grond om, maar er kwam natuurlijk niets dan zand uit.
„Wat betekent dat?" vroeg de hoofdman onvriendelijk. „Wat moet je met die rommel?"
„Dat gaat je niets aan," zei Tom Poes. „Ik mag door het bos lopen met wat ik wil. En ik raad je aan om me gauw weer vrij te laten, want anders zal je er spijt van krijgen."

Intussen was Wolle Waf een wandeling gaan maken om zijn verdriet over de gestolen meubeltjes wat te vergeten. Hij had nog niet ver gelopen, toen hij aan de kant van de weg de droevige figuur van heer Bommel zag zitten.
„Maak me gauw los, vriend Waf," zei deze. „Ik kan je nu niet allemaal uitleggen, wat er gebeurd is, maar als ik me niet vergis, is Tom Poes ernstig in gevaar! Ren naar de commissaris en vertel hem, dat we door de rovers zijn overvallen. Deze keer is het geen misverstand, vertel hem dat!"

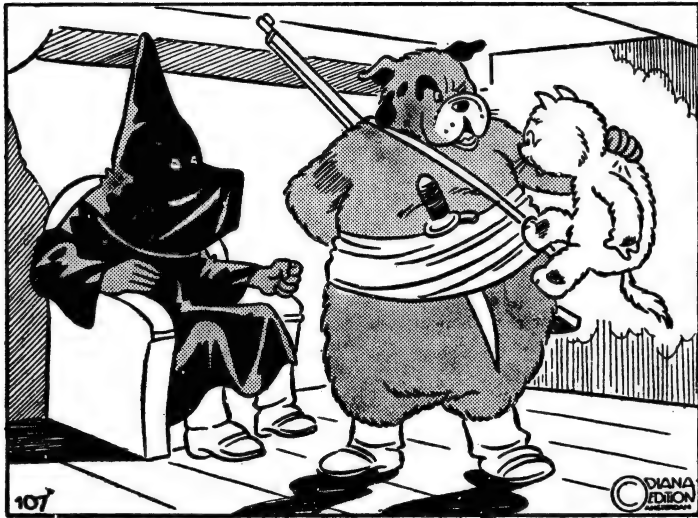

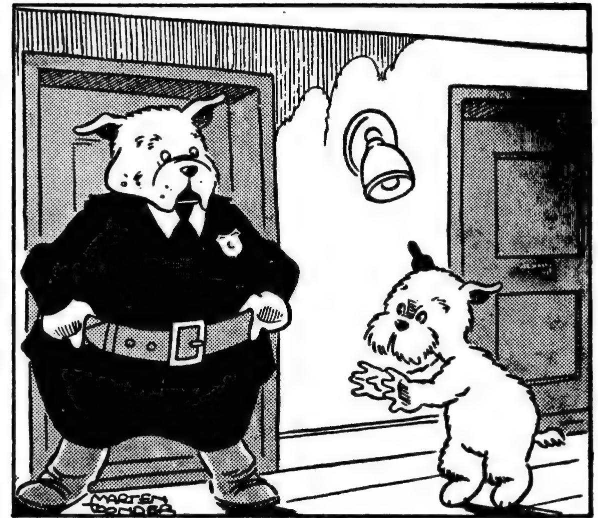

Wolle Waf holde naar het politiebureau en stormde onaangediend de kamer van de commissaris binnen.
„Gauw, gauw!" riep hij. „De rovers hebben Tom Poes en heer Bommel overvallen en Tom Poes is in gevaar! Het is ernstig! U moet gauw meekomen!"
„Welja," zei de commissaris, „daar hebben we weer een van die handige jongens, die dachten slimmer te zijn dan de politie. Ik wil niets meer met jullie te maken hebben!"
„Maar het is nu ernst, heus!" riep Wolle.
Commissaris Bulle Bas werd boos.

„Maak, dat je wegkomt, vriendje!" snauwde hij. „Gauw, anders zal ik je er uit laten gooien!"

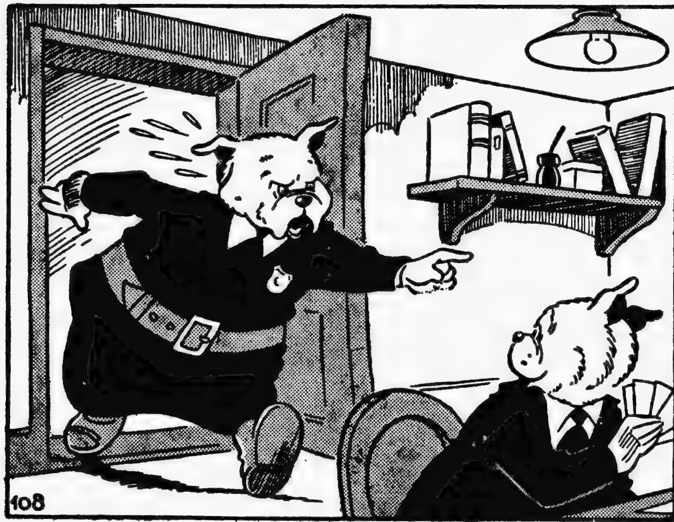
Heer Bommel had intussen niet stilgezeten.
„Als Tom Poes nu maar zo handig is geweest om een gat in die zak te maken," dacht hij, terwijl hij zoekend begon rond te lopen. En ja, het duurde niet lang of hij zag tussen de bomen een smal strookje zand lopen, dat naar het dichtst van het bos voerde.
„Als de politie nu maar gauw komt," dacht hij. „Alleen zal ik tegen die roverbende niet veel kunnen beginnen!"

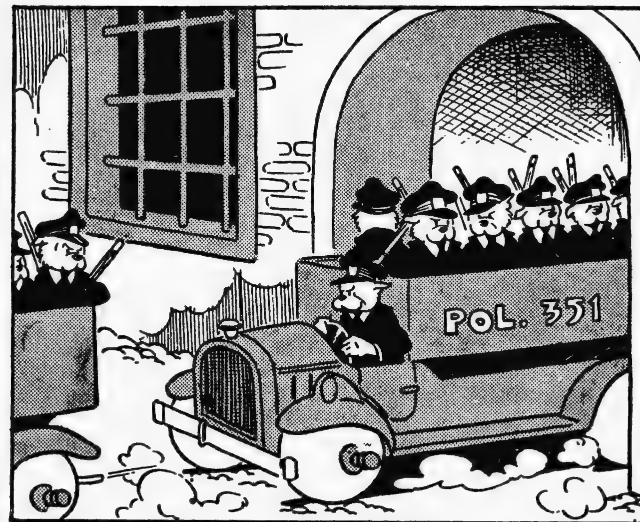

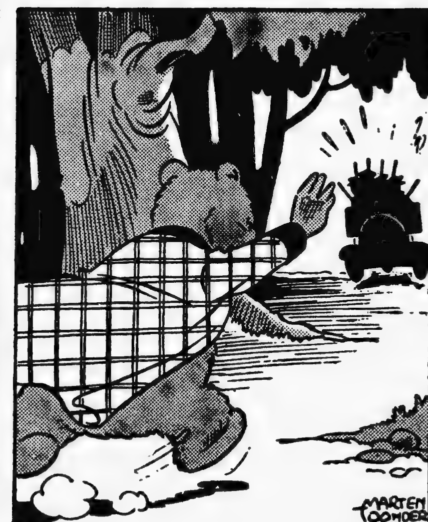

„Wat doen we met dit brutale ventje?" vroeg de roverhoofdman. „Het is veel te gevaarlijk om hem los te laten nu hij eenmaal onze schuilplaats weet. Wat denk je van de ondergrondse rivier, Grommel?"
De zwaargewapende bandiet, die tot dusver achter de hoofdman gestaan had, deed een stapje naar voren en tilde Tom Poes op.
„Een goed idee, hoofdman!" bromde hij. „Iemand die daarin verdwenen is, komt nooit meer terug."
Na die woorden droeg hij zijn tegenspartelende gevangene naar een aangrenzend vertrekje en begon hem met een paar koorden te binden.

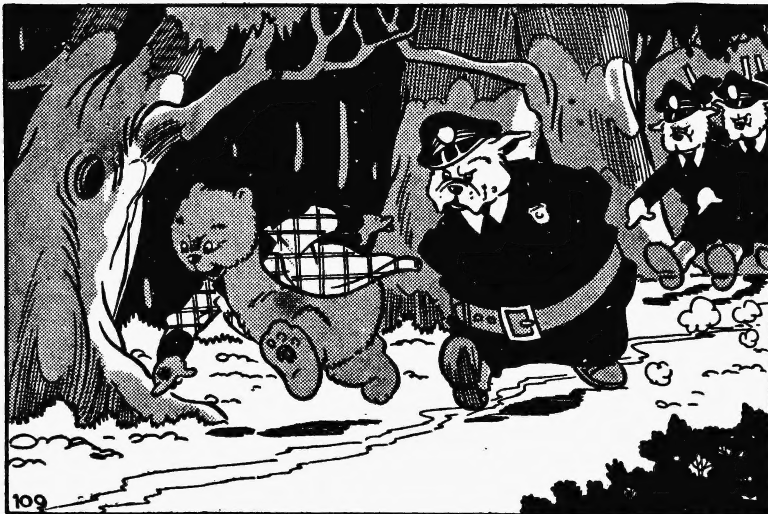
Wolle Waf had zich intussen niet door de commissaris weg laten jagen. Hij had hem uitvoerig verteld, hoe de rovers zijn huis hadden leeggehaald, terwijl hij met Tom Poes op het politiebureau was geweest en hoe Robert Rood voor de tweede maal was neergeslagen.
De commissaris begon langzamerhand belangstelling te tonen.
„Wel," mompelde hij. „Jullie hebben al een keer mijn tijd verknoeid... Maar aan de andere kant... Hm! Ik zal eens kijken, wat we in het bos kunnen vinden."
„Maar gauw dan, commissaris," jammerde Wolle Waf. „Er is al zoveel tijd verstreken en misschien is het voor Tom Poes al te laat!"

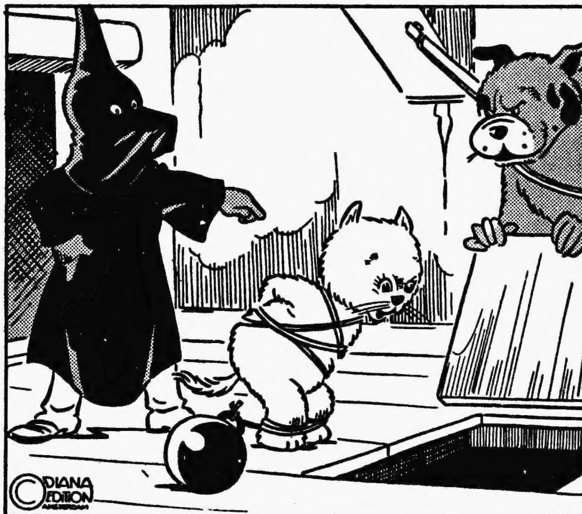

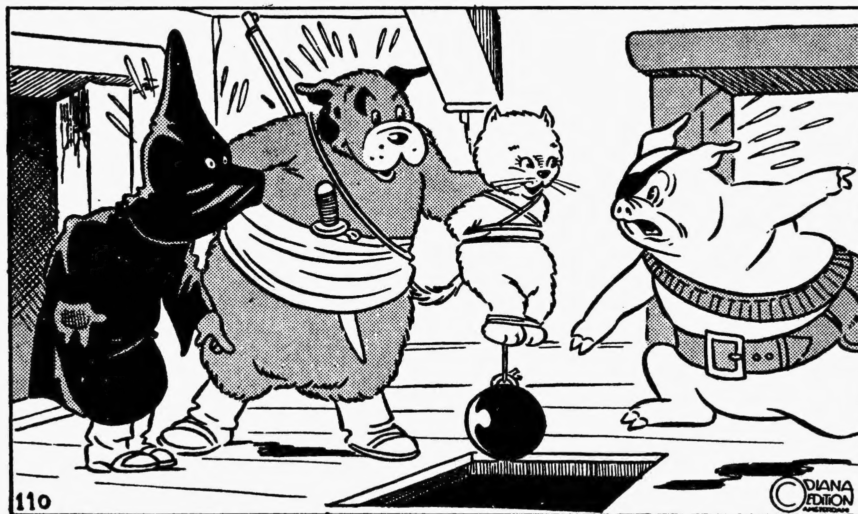
Toen de commissaris eenmaal een besluit genomen had, liet hij er verder geen gras over groeien. Hij rende het wachtlokaal binnen, waar brigadier Snuf juist een spelletje patience was begonnen, en bulderde:
„Maak alarm, brigadier! Over vijf minuten moeten de overvalwagens uitrukken! Ik heb een aanwijzing die naar de roverbende leidt. Opgemarcheerd, brigadier!"
Precies vier minuten en veertig seconden later reden twee politieauto's in volle vaart de poort van het politiebureau uit. Commissaris Bulle Bas zat in de voorste en Wolle Waf ging op zijn eentje naar huis terug lopen.
„Het kan wel eens gevaarlijk worden," dacht hij. „Zoiets is niets voor mij en de politie kan het ook wel alleen."
Heer Bommel had al die tijd uit staan kijken waar de politie bleef en hij trappelde van ongeduld van zijn ene voet op de andere.
Hij slaakte dan ook een zucht van verlichting toen hij in de verte de volgeladen wagens aan zag komen.
„Ho, halt!" riep hij. „Hier moeten jullie zijn!"

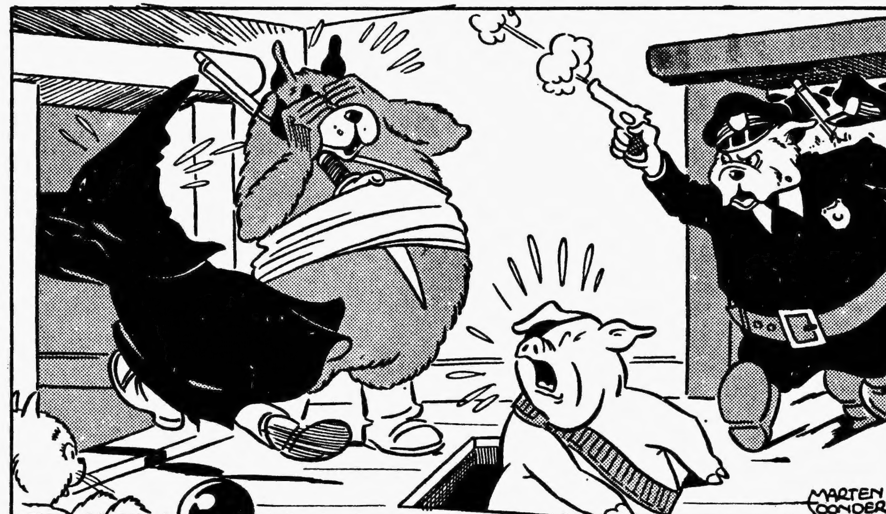

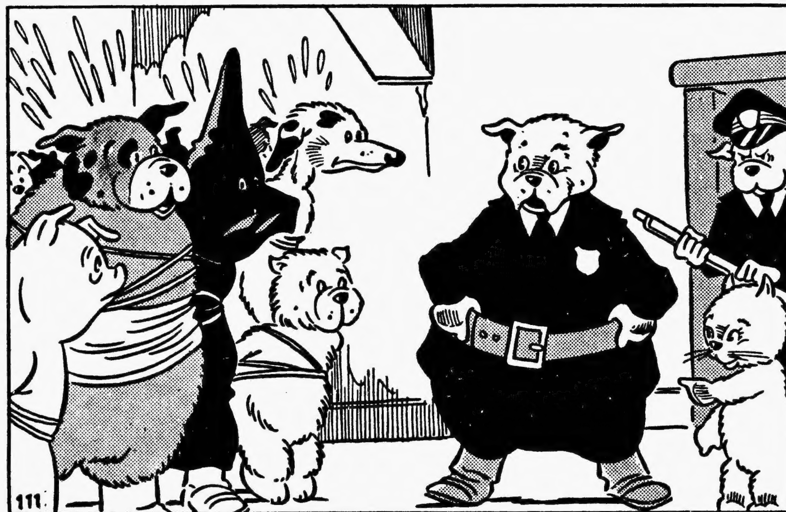
„Ik heb een spoor gevonden," legde heer Ollie uit, toen de commissaris was uitgestapt. „En als ik mij niet vergis, voert dat regelrecht naar de schuilplaats van de rovers. Ik zie dat aan het zand, ziet u? Het is hetzelfde zand dat Tom Poes in zijn zak heeft gedaan."
„Wel," zei de commissaris, „misschien zijn jullie toch nog niet zo dom als ik gedacht heb."
Toen gaf hij zijn agenten een kort bevel en daarop begon er een wilde ren door het dichte woud. Heer Bommel liep met de commissaris voorop en de politiemannen volgden.
„We moeten opschieten," dacht heer Ollie ongerust. „Als we maar niet te laat komen!"
Nu, daar bestond wel gevaar voor, want de toestand van Tom Poes was helemaal niet vrolijk. Grommel had hem zo stevig gebonden, dat hij geen vin meer verroeren kon, en bovendien had hij aan zijn voeten een loden kogel vast gemaakt. Tenslotte lichtte hij een luik in de vloer op.
„Kijk, ventje," zei Zwarte Sim, de hoofdman, „hier onder stroomt een ondergronds riviertje. Daar zullen we je nu in laten zakken, dan kraait er geen haan meer naar je, en bovendien is er geen kans, dat je er ooit weer uit komt."
„Schurken!" riep Tom Poes, „denk maar niet, dat je er gemakkelijk af zult komen! De politie zal jullie wel weten te vinden, en dan..."
„Poe, de politie!" smaalde Zwarte Sim. „Vooruit, Grommel, weg met hem."
Grommel pakte Tom Poes op en tilde hem boven het open luik.

„Van je één, twee... drie...," telde Grommel en hij stond op het punt Tom Poes los te laten, toen Evert Eenoog binnen stormde.
„Vlucht!" riep hij, „de politie! Het is te laat! Oooo! Wat moet ik doen! Ikkik..."
„Wat?" riep de hoofdman. „De politie? Wie heeft ons verraden? Maak dat je wegkomt, Grommel! Vluchten!"
Grommel snoof zenuwachtig, daarna gooide hij Tom Poes in een hoek en wilde achter de hoofdman aan naar buiten rennen, toen commissaris Bulle Bas met al zijn agenten achter zich aan naar binnen stormde en zijn revolver in de lucht afvuurde.

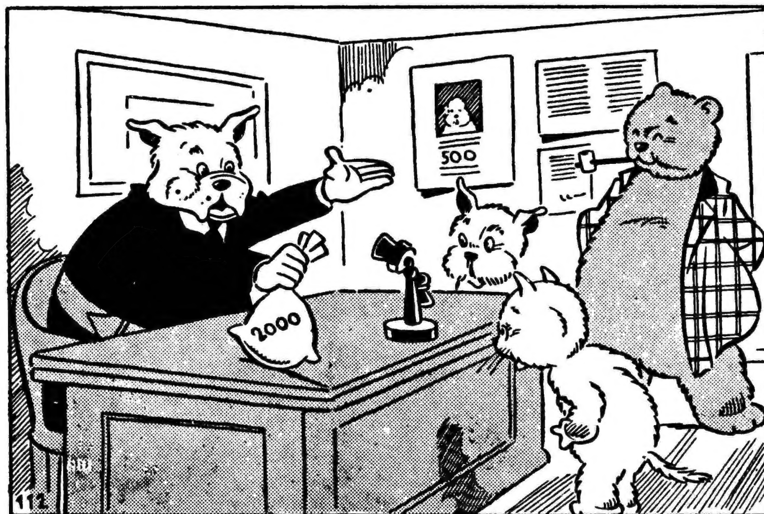
„Handen omhoog!" bulderde hij. „Geef je over, gespuis!"
De hoofdman vloog met een geweldige sprong het vertrekje uit terwijl Grommel steunend tegen de muur aan wankelde.
„Niet schieten, meneer de oppercommissaris," kreunde hij. „Daar krijg ik zo'n hoofdpijn van!"
En Evert Eenoog, die niet had uitgekeken waar hij liep, was in het luik gevallen. Maar omdat hij zo dik was, bleef hij halverwege hangen, terwijl hij gilde: „Ik ben onschuldig! Heb medelijden met een eerlijk, arm varken! Ik heb nooit kwaad gedaan!"

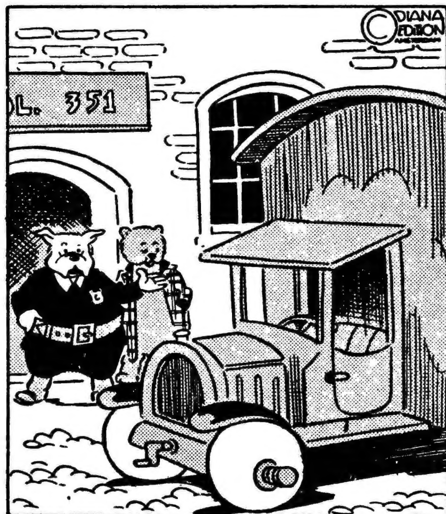

De hoofdman werd uit het zijvertrek gehaald, net toen hij op het punt stond door het raam te verdwijnen. Evert Eenoog werd uit het luik getrokken en iedereen werd stevig gebonden.
„Dat was maar net op het nippertje," zei Tom Poes, die intussen van zijn touwen bevrijd was. „Wanneer u één minuut later was gekomen, was ik er niet meer geweest om u te bedanken voor de redding. Maar weet u, waar ik nu nieuwsgierig naar ben? Wie er onder die zwarte kap zit! De stem van die hoofdman komt me zo bekend voor."
„Hm," zei de commissaris. „Daar ben ik zelf ook nieuwsgierig naar!"
En hij trok de hoofdman met een ruk de kap van het hoofd. En toen stond daar… niemand anders dan Robert Rood!
„Dat hadden jullie niet gedacht, he?" zei die met een valse glimlach. „Nou, jullie zullen het toch met me eens zijn, dat ik het handig heb aangelegd door me iedere keer vast te laten binden als mijn bende een huis had leeggehaald. Daardoor had niemand verdenking tegen die arme meneer Rood."
Maar Bulle Bas luisterde niet naar hem.
„Brigadier Snuf," zei hij. „Jij bent er voor verantwoordelijk, dat deze bende voltallig op het politiebureau aankomt! En let speciaal op deze hoofdman. Hij is tot alles in staat!"

Een half uurtje later was de hele bende veilig achter slot en grendel en de volgende morgen werden Tom Poes, Wolle Waf en heer Bommel bij de commissaris geroepen.
„Ik moet bekennen," sprak deze, „dat ik eerst niet veel vertrouwen in jullie had. Maar ik erken nu, dat ik me lelijk heb vergist. De uitgeloofde beloning komt jullie dan ook eerlijk toe!"
„Dat is fijn," zei Wolle Waf, „maar eh... krijgen we nu ook onze meubelen weer terug, meneer de commissaris? Mijn gietertje is er ook bij, ziet u? En het is erg droog geweest, de laatste dagen."
„Daar wordt voor gezorgd," zei Bulle Bas, terwijl hij hen voorging naar buiten. „Kijk, daar staat de vrachtwagen al die alles weer terug gaat halen."

En toen gingen Tom Poes en heer Bommel en Wolle Waf een feestmaal gebruiken in de herberg „Het vrolijke Varken", hoewel Wolle dat eigenlijk verkwistend vond. Tom Poes stond er op, de beloning eerlijk tussen hen drieën te verdelen, maar heer Bommel weigerde iets aan te nemen.
„Nee, nee, jonge vriend," zei hij, „dat zou niet eerlijk zijn. Ik ben een vermogend heer en ik heb dat niet nodig. Bovendien heb jij het meeste werk gedaan. Nee, nee, deel het maar met Wolle Waf, die zal het wel kunnen gebruiken. En laten we nu een glaasje drinken op de goeie afloop. Daar ga je, Tom Poes!"